

Az evangélista a 31. versben a 10,25-30-ban elhangzott beszédre adott reakciót írja le. Az evangélium szerint a zsidók csak két alkalommal ragadnak köveket: a „mielőtt Ábrahám lett volna, én vagyok” kijelentést követően a 8,59-ben, és ebben a részben, miután Jézus az Atyával való egységéről beszélt. A megkövezés ugyanis az istenkáromlás büntetése (Lev 24,14-16).

Válaszában Jézus a következőket mondja: „Ha nem cselekszem Atyám tetteit, ne higgyetek nekem! De ha azokat cselekszem, és nekem nem akartok hinni, higgyetek a tetteknek.”

Majd a mai evangélium végén azt olvashatjuk: „Sokan fölkeresték (Jánost), mert amit mondott Jézusról, az mind igaznak bizonyult.” Természetes tulajdonságunk, hogy szeretünk jónak, jobbnak látszani. De teszek is érte, hogy valóban egyre jobb legyek, vagy megelégszem, azzal, hogy a látszat jó legyen? Fejlesztem magamat, hogy az Atya tetteit tudjam cselekedni? Hogy az általam mondott dolgok igazak legyenek? A szó és a tett általában együtt jár. Természetesen ideig-óráig lehet színlelni dolgokat, de előbb-utóbb kiderül, ha valami nem őszinte, nem szívből-lélekből jön.

Tettek és szavak. Az én tettem és szavaim mit mutatnak? Kinek a tetteit cselekszem? Mit mutatnak tetteim? És a szavaim? Igazak? Összhangban vannak a tetteim és a szavaim?

Szabó Jolán, Budapest